

A LORO ALAPÍTVÁNY 2018. DECEMBERI HÍRLEVELE

Noszvaj, 2018. november 26.

Kedves Barátaink!

A 2018-as évben utolsó híradásunkkal jelentkezőnk elsősorban is honlapunkat látogató érdeklődők felé. Először nagyon röviden aktuális hírekről, s terveinkről: az alapítványi iroda december hónapban zárva tart. 2019. január 02-től ismét nyitva lesz.

2019. május végéig elsősorban egyéni, s páros konzultációkra tudunk fogadni jelentkezőket az Elengedés Házában.

Terveink szerint tavasz végéig meg tudjuk jelentetni új kiadványainkat, melyekről honlapunkon is tájékoztatni fogunk minden érdeklődőt. Bennlakásos formában valószínűleg 2019. június elejétől tudjuk fogadni a jelentkezőket.

Egy kis előzetes a részben már elkészült humoros-vicces írásunkból:

„Dekadencia fejlődése Tőlemfüggsz Marát, a nagymamát egyenesen büszkeséggel töltötte el. Ha ma lennék fiatal, hát ő lennék. Unokája 18 évesen önálló lakásba költözött, s 20 éves korára, nem úgy, mint sok lotyónak, még egyetlen egy párkapcsolata sem volt. Mara megtanulta ennek a gyönyörű állapotnak modern szakszavát is: szingli. Ettől fogva erre programozta Dekadenciát. Mivel a programozás képekben történt, egyszerűen elképzelte büszke unokáját egy mellette álló, képzeletben hatalmas iksszel áthúzott (ez létezésének tagadását jelentette) balfék férfiú mellett. Ezo Terka ugyan figyelmeztette őt, hogy a programozásnak vannak árnyoldalai is, s azt csak nemes célokra szabad használni, különben visszaüt, ám Mara az évek során mindig megnyugtatta Terkácskáját, ahogyan, mint igazi jó barát, nevezte őt, hogy ezt csak a nemesek érdekében, s nemtelenek ellenében használja. Sajnos azonban egy idő múlva a jól képzett Terkának lett igaza. Az elképzelt antiférfi megjelent Dekadencia életében, s már a neve is rémisztő volt mindenkinek, kivéve Dekadenciát. A férfiút Élhetetlen Antalnak hívták, s negyvenhét éves volt. Az akkor 28 éves Dekadencia Antit első látásra szerelemként élte meg, amiről így vallott a szenttelen férfiúnak: mindig is terólad álmodtam! Évezredek során át újra, s újra megtestesültem, s íme most rád találtam! – bűgta neki szerelmesen. Élhetetlen Antal majdnem megtagadta a nevét, mikor e szavak hallatán egy csipetnyi élet költözött átlagban 90/50-es vérnyomást produkáló szívébe. A szerelmi 100/60-as érték válaszának szavait emígyen befolyásolta: Ó drága DekadenCICÁM. Én is mindig egy ily nőre vágytam, aki már sok ezer életemen át küzdött, s felkészült arra, **hogy ezt az egyet értem, s helyettem élje meg velem.** Mindkettejük számára új, s beláthatatlan kilátás nyílt meg, mely reményeik szerint egy örök életre szól. Még az is, akit legnagyobb akadálnak hittek, Anti édesanyja is támogatta őket, ami valóban csodával határos volt. Ő ugyanis az évek, évtizedek során minden lehetséges, s számításba nem jöhető hölgyet elmart, vagy kikészített Anti érdekében. Ő pedig hajnalban kelt, főzött mosott takarított, s ha a fia délutános volt este 8-kor vágott libát, hogy éjfélre, mire Anti fáradtan hazajött a munkából, a libacomb frissen gőzölögjön az asztalon. Szeretetének tudatában is volt, hisz mindig azt hajtogatta méhe immár túlhordott gyümölcsének: mely nő lenne képes ezt

érted megtenni. Mindent megadott hát fiának, kivéve egyet, a szexuális kielégülést. Ennek érdekében előfizetett egy kábeltévé csomagra, melyben egy „olyan” csatorna is volt, ami által a nőket kiverhette a fejéből....”

Ezek a sorok az Elengedés Háza várhatóan 2019 tavaszán megjelenő új könyvéből származnak. **Az Attólfügg család** legkülönbözőbb tagjainak (ők egész földünket belakják, s többfajta néven is ismertek) vicces történetei vihetnek el minket az emberi egón való jókedvű nevetésig. Az általános emberi egón való nevetéstől van még egy kicsiny, ám mégis roppant fontos ugrás, ami a saját egónkon való nevetés képességéig visz el minket. Mi emberek szívesen nevetünk másokon, miközben számtalanszor mentegetjük, vagy ítéljük el magunkat, **ám önmagunk egóján nevetni azonban ritka állapotunk.** Ez már érettségre utal, hisz tudatában vagyunk annak, hogy **az elme, a múlt, ami a reakcióinkat irányítja bennünk van, s az nem én vagyok. A bennem működő egón való nevetés távolságot teremt, köztem, s emberi programozottságom között.** A csupán másik ember egójának kikacagása pedig a bennem levő egóval való azonosulást érintetlenül hagyhatja, vagy még erősítheti is.

Ezért az Elengedés Házában a múltunk komoly elemzése helyett rálépünk arra az útra, mely a nevetésen keresztül is fellazítja a racionális elmével, a múltunkkal való azonosulást, s lehetőséget teremt annak a felfedezésére, hogy **meglássam, hogy az, aki eddig nem voltam, az is vagyok, és azzá is válhatok akit elmém programjainak „vasbilincsei” eddig még nem engedtek belőlem kibontakozni.**

Szeretettel kívánunk minden kedves barátunknak, ismerősünknek, s honlapunkat felkereső érdeklődőnek örömteli, áldott Karácsonyt, s minden elképzelhető jót az új esztendőben is!

Nagyné Drizner Zsuzsanna és Nagy László